

נקודת הסיום — מאיר רובינוביץ במאמץ שהביאו לגמר

את כדורסלני ישראל. הישגי המכביה השלישית היו כאין וכאפס, כמעט כל שיאי האתלטיקה הקלה נפלו כפרי בשל לידי אמריקאים, דרום-אפריקאים ואנגלים. הדגש הושם על כוכבים ושיאים. נבחרת ארצות הברית היתה החזקה מכולן. אתלטיקה, כדורסל, טניס, שחייה קבעו את הטון לכל התחרויות. מאמנים בעלי שם עולמי, כוחות מעולים הוטסו אלפי קילומטרים כדי להופיע ולנצח. **התמורה המלאה.** בפעם הראשונה, משכה האתלטיקה למעלה מ-20 אלף צופים. אתלטים ישראלים עמדו מלאי תמיהה — מעולם עוד לא שמעו שאגות ותשואות כאלו מפי קהל מקומי. במידה רבה, היה זה הודות לנוכחות שני הספורטאים הלא-יהודיים מארצות-הברית, צופים, שהצטופפו לאורך מסלול הריצה של איצטד תל-אביב, שפשפו את עיניהם למראה דילארד, הכושי הגבוה והחייכני, שעבר שלושה יריבים, מטובי הרצים במכביה, לאחר שנתן להם יתרון של חמשה מטרים וחצי, מרחק של 100 מטר. נקודת משיכה שניה היה מגרש הכדורסל הרמתנגני. מדי ערב התמלאו 6000 מקומות הישיבה שלו, מאות אנשים עקבו מן החוץ בנענועים אחרי צריחות ההנאה או היואש של אלה שהצליחו להיכנס. הם לא יכלו ללכת לישון עד אשר נגמר המשחק ונודעו התוצאות. התמונה הכללית היתה מרהיבה. הקהל הצמא ראה כמעט את כל מה שרצה לראות, לבד מנבחרות ישראל חלשות בכמה ענפים. הוא שילם מחירים גבוהים עבור הכניסה למפעלי ספורט. אך הוא קיבל את התמורה המלאה.

האדוף מדגים — הריסון דילרד מעל למכשור

מעמד הנצחון — שירוש אתלטיות מישראל, אנגליה ודרום אפריקה. כיד כל אחת מדליה ותעודה

הענק המעופף: חבר נבחרת הכדורסל הקנרית (מס' 12), השחקן הגבוה ביותר מבין משתתפי המכביה